

jeg, hvis nogen ønsker at gøre sig bekendt med min Opfattelse i saa Henseende, henviser til de Udtalelser, jeg har fremsat i det andet Ting. Jeg tror altsaa ikke, der er megen Anledning til for dette høje Ting at lade sin Anskuelse om, hvad der bør staa i denne Lov med Hensyn til de i Grundlovens §§ 25 og 49 omhandlede Forhold, falde til Fordel for den her givne Affattelse. Dette skal jeg imidlertid ganske overlade til det høje Ting. Jeg skylder her at gentage, hvad jeg i Landstinget har sagt, at netop fordi det drejer sig om Ministrenes Ansvarlighed er Regeringens Stilling den, som jeg mener, den maa være, at hvad de to Ting maatte kunne enes om indenfor Grundlovens Ramme, det maa Regeringen modtage, og det vil den modtage.

Sveistrup: Jeg kan som Ordfører for det Parti, jeg tilhører, udtale, at vi have den samme Opfattelse af, hvad der bør staa i en Ministeransvarlighedslov, som vi havde for et Par Aar siden, da jeg ligeledes havde den Ære at tale som Ordfører i denne Sag. Det er vor Opfattelse, at en Ministeransvarlighedslov maa være skreven ud fra den Opfattelse, som man har af de paagældende Paragraffer i Grundloven. Det er for øvrigt gjort paa en meget afdæmpet Maade i det af os vedtagne Lovforslag. Men jeg forstaar meget vel, at man alligevel, naar man i det andet Ting har en afvigende Opfattelse af Grundloven paa disse Hovedpunkter, har krympet sig ved og ikke været tilbøjelig til at akkviescere ved det af os vedtagne. Naar nu altsaa det andet Ting i Aar er gaaet den Vej, at det i de paagældende Bestemmelser, hvor der altsaa handles dels om Krænkelse af Bevillingsmyndigheden og dels om Overskridelse eller Misbrug af Retten til at udstede foreløbige Love, i Stedet for at udtrykke en bestemt Opfattelse og nærmere at udarbejde Indholdet af Bestemmelserne kun har henvist til, at hvad der er i Strid med Grundloven, er strafbart, kan man med nogen Ret henviser til, at det er en lignende Vej som den, Folketinget er gaaet i Lovforslagets § 11, hvor der tales om Overtrædelse af forskellige Bestemmelser i Grundloven uden nærmere at præcisere Indholdet eller Meningen med disse Bestemmelser. Men man kan nu en Gang ikke, naar det drejer sig om Rigsdagens Bevillingsmyndighed og Betydningen af den Ret, der er tillagt Regeringen til at udstede foreløbige Love, se bort fra dette Lands politiske Historie,

og jeg tror ikke, man fra dette Tings Side kan forsvare at gaa med til Bestemmelser som dem, der nu indeholdes i §§ 7 og 8 i det foreliggende Lovforslag.

I Virkeligheden er det nemlig kun tilsyneladende, at disse Bestemmelser ere neutrale. Thi naar det siges her: „Opkræves Statsskat eller afholdes Statsudgift i Strid med Grundloven, bliver enhver derfor efter Reglerne i denne Lov ansvarlig Minister at straffe“ o. s. v., betyder dette: at der i Ministeransvarlighedsloven intet nærmere udtales til Forstaaelse af Bevillingsmyndigheden og af, hvornaar Bevillingsmyndigheden er krænkert, at Spørgsmaalet om Bevillingsmyndighedens Krænkelse ganske og aldeles er lagt i Rigsrettens Hænder. Det er i Virkeligheden Højres Opfattelse af det, der er Grundlovens Mening, hvorimod vi have den Opfattelse, at der i Grundloven indeholdes mere Realitet, og at Rigsretten vilde misforstaa sin Opgave, hvis den vilde etablere sig som Overbevillingsmyndighed. For øvrigt vil jeg erkende, at vi befinde os her paa et meget vanskeligt Omraade. Og naar jeg udtaler mig afvisende overfor den Affattelse, som dette Lovforslag har faaet i det andet Ting, betyder det ikke, at jeg er af den Mening, at der ikke kunde være Anledning til fremtidige Overvejelser over den rigtigste Affattelse af disse Paragraffer. Det er ingenlunde min Mening, at man ikke i Fremtiden, naar Banen er fri for at give en saadan Ministeransvarlighedslov, som dette Ting anser for rigtig og forsvarlig, yderligere skulde kunne komme til nye Overvejelser af, hvorledes disse Paragraffer bedst bør formes. Da vil man være kommen saa langt bort fra de Begivenheder, der nu kaste deres Skygger over disse Forhold, at det vil være lettere at faa et virkelig objektivt og alsidigt Skøn over, hvorledes Loven bør affattes, end det maaske er i dette Øjeblik. Men jeg tror altsaa ikke, det vil være rigtigt af dette Ting at gaa med til en Ministeransvarlighedslov, der med Hensyn til Spørgsmaalet om Bevillingsmyndigheden og om Retten til at udstede foreløbige Love holder sig saa ganske fra at udtrykke vor Grundlovsopfattelse, som dette Lovforslag gør.

Blandt de andre Punkter, hvor Landstinget har forandret det af Folketinget vedtagne, er der et Punkt om Forældelse, der har nogen Betydning, men det skal jeg ikke komme ind paa her, og i øvrigt er det Punkter uden principiel Vigtighed. Jeg erkender, at de Forandringer, der ere